

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoP/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2522202119
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2522202119.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Behranová a sudcov: JUDr. Janka Benkovičová a Mgr. Matúš Staríček, v právnej veci starostlivosti súdu o maloletú: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, zastúpená kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany, so sídlom Krajinská cesta 5053/13, 921 01 Piešťany, dieťa matky: C. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/X, XXX XX E. F. a otca: D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX/XX, XXX XX C., zastúpený advokátskou kanceláriou Linden law s.r.o., so sídlom Medená 102/7, 811 02 Bratislava, IČO: 53 185 960, o návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie otca proti uzneseniu Okresného súdu Piešťany sp. zn. 13P/44/2022 zo dňa 09. januára 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia.

1.1 Svoje rozhodnutie právne odôvodnil aplikáciou ustanovení § 2 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“), § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, § 326 ods. 1, § 328 ods. 1, § 329 ods. 1, § 330 ods. 2 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

1.2 Vecne rozhodnutie odôvodnil tým, že otec sa návrhom doručeným súdu prvej inštancie dňa 09.12.2022 domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým sa zakáže matke premiestniť maloletú A. z miesta obvyklého pobytu v H., mimo tohto miesta bez jeho súhlasu alebo bez rozhodnutia súdu nahrádzajúceho jeho súhlas. Súd prvej inštancie mal obsahom spisu za osvedčené, že výkon rodičovských práv a povinností k maloletej bol upravený rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 39P/114/2022 zo dňa 10.11.2022, ktorým bola schválená dohoda rodičov. Rodičovskou dohodou bola maloletá zverená do osobnej starostlivosti matky, otec sa zaviazal plniť si vyživovaciu povinnosť k maloletej vo výške 250 eur mesačne a bol upravený styk otca s maloletou. Súd prvej inštancie mal zároveň na základe oznámenia matky zo dňa 04.01.2023 (po telefonickom kontaktovaní matky) za osvedčené, že matka sa odsťahovala k svojmu priateľovi z miesta obvyklého pobytu v H. a spoločne s maloletou žijú na adrese D. XXXX/X I. E. F.. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že konanie a rozhodnutie matky zmeniť doterajší obvyklý pobyt maloletej napriek výslovnému nesúhlasu otca môže byť posúdené v konaní vyvolanom z dôvodov vyplývajúcich z ustanovenia § 35 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „Zákon o rodine“), v ktorom súd vykoná dokazovanie za účelom posúdenia záujmu maloletej na takejto zmene. Pre rozhodnutie o podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je však potrebné reflektovať objektívne existujúci stav, ktorý by mal byť podkladom pre prijatie zákonného a spravodlivého rozhodnutia v záujme maloletého dieťaťa. Súd prvej inštancie pripustil, že vykonanou

zmenou môže byť otec ukrátený na svojich rodičovských právach, pre nariadenie neodkladného opatrenia sa však vyžaduje, aby otec aspoň osvedčil, že zmena bydliska nie je v záujme maloletej. Otec návrh na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodnil tým, že rozhodnutím matky presťahovať sa z miesta aktuálneho pobytu v H. E. E. F. by sa vážne narušil vzťah maloletej k nemu, otec však nešpecifikoval, v čom by toto vážne narušenie vzťahu malo spočívať. Tu súd prvej inštancie doplnil, že vzhľadom na zákonom stanovenú lehotu na rozhodnutie o podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia má obmedzené možnosti zaobstarať si dôkazné prostriedky pre účely zistenia skutočného stavu v predmetnej veci, najmä zistenia, či je zmena výchovného prostredia v záujme maloletej v kontexte súvisiacich otázok možnej zmeny výchovného prostredia v súvislosti s úrovňou starostlivosti oboch rodičov o maloletú, stabilitu ich výchovného prostredia, možnosť udržiavania kontaktu s druhým rodičom a pod.. Povinnosťou otca domáhajúceho sa nariadenia neodkladného opatrenia bolo osvedčiť ohrozenie, resp. porušenie záujmu maloletej. Samotné tvrdenie otca o tom, že presťahovaním maloletej by sa vážne narušil jej vzťah s otcom, že presťahovanie predstavuje svojvoľný zásah zo strany matky, ktorý odporuje súdom schválenej dohode rodičov, ako aj tvrdenie, že matka svoje rozhodnutie presťahovať sa žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnila a v prípade presťahovania sa matky otec zo svojho času určeného pre stretnutie by strávil 4,5 hodín spoločným cestovaním v aute s maloletou, nie je postačujúcim pre prijatie tak závažného rozhodnutia, akého sa domáha v predmetnej veci otec. Súd prvej inštancie konštatoval, že maloletá po presťahovaní naďalej zotrúva vo výchovnom prostredí matky, na ktoré je zvyknutá, matka plne zabezpečuje maloletej osobnú starostlivosť, pričom úroveň jej starostlivosti otcom spochybnená nebola. Správou kolízneho opatrovníka zo dňa 14.12.2022 mal súd za osvedčené, že matka otcovi v styku s maloletou nebráni, otec sa s maloletou stretával aj nad rámec upraveného styku, pričom s maloletou denne telefonuje, ktoré skutočnosti nespochybňoval ani otec. Styk otca s maloletou prebieha, aj keď je otec zaťažovaný cestovaním, pričom matka ponúkla otcovi možnosť preberania maloletej v Žiline. Počas styku v rozsahu dvoch dní nasledujúcich po sebe sa maloletá zdržiava v domácnosti otca, denne spolu telefonujú, otcov úvodňujú námitka vážneho narušenia vzťahu maloletej k nemu tak nie je dôvodná. Súd prvej inštancie pritom poukázal na skutočnosť, že maloletá je útleho veku, je v celodennej starostlivosti matky, ktorá je s ňou na rodičovskej dovolenke, čím maloletá nie je fixovaná ani na žiaden kolektív mimo rodiny. Na základe všetkých uvedených skutočností prvoinstančný súd návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, keď obsahom spisu nemal za preukázané, resp. za osvedčené splnenie podmienok odôvodňujúcich nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle návrhu otca.

1.3 O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Dôvody pre iné rozhodnutie o trovách konania v danej veci súd prvej inštancie nezistil.

Proti tomuto uzneseniu v celom rozsahu podal v zákonom lehote odvolanie otec z dôvodov uplatnených podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, pretože súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Otec nesúhlasil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11CoP/100/2022 zo dňa 29.04.2022, ktorým Krajský súd v Bratislave potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II. o nariadení neodkladného opatrenia, ktoré vychádza z obdobného skutkového stavu, aký je predmetom tohto konania. Z odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave vyplýva povinnosť súdu prioritne chrániť záujmy maloletých detí a prioritne poskytnúť zvýšenú ochranu ich právam. Pre súd je prioritou záujem maloletého dieťaťa a vytvorenie stavu spravodlivej rovnováhy medzi záujmom dieťaťa a jeho rodičmi, pričom zvláštny význam sa kladie na záujem dieťaťa, ktorý môže mať prednosť pred záujmom rodiča a neumožňuje rodičovi vynútiť si také opatrenia, ktoré by ohrozovali zdravie a rozvoj maloletého dieťaťa. Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí ďalej konštatoval, že naliehavá potreba zásahu súdu za účelom ochrany záujmu maloletých detí podľa čl. 5 písm. b), h) Zákona o rodine vyplýva z konania matky, ktorá napriek absentujúcejmu súhlasu otca sama rozhodla o podstatných zmenách v živote maloletých detí súvisiacich s výkonom rodičovských práv a povinností aj napriek tomu, že zo Zákona o rodine a aj z ustálenej judikatúry (R/17/1968) vyplýva, že ak ide o podstatnú vec týkajúcu sa maloletého dieťaťa, tak je potrebné dopytovať druhého rodiča, či s prejavom zastupujúceho rodiča súhlasí. Pokiaľ druhý rodič prejaví nesúhlas, sú dané podmienky na postup podľa § 35 Zákona o rodine. Podľa otca je z uvedeného rozhodnutia zrejmé, že Krajský súd v Bratislave spolu s Okresným súdom Bratislava II. považoval z pohľadu citovaného ustanovenia

Zákona o rodine a ustálenej judikatúry (R/17/1968) za primárny dôvod pre nariadenie neodkladného opatrenia už samotné svojvoľné rozhodnutie matky presťahovať sa bez súhlasu otca. V tejto súvislosti otec poukázal na to, že vo svojom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia osvedčil, že matka sa svojvoľne rozhodla presťahovať na iný koniec Slovenska, a to aj napriek výslovnému nesúhlasu zo strany otca. Z elementárnej logiky veci vyplýva, že nemôže byť v záujme maloletého dvojročného dieťaťa cestovať z jedného konca republiky na druhý len preto, že sa matka rozhodla, že bude bývať s priateľom a so synom priateľa v dvojizbovom prenajatom byte v E. F.. Svojvoľným konaním matky, ktoré aj súd prvej inštancie označil za „radikálne riešenie zmeny bydliska“, dochádza k extrémnemu konaniu proti záujmom maloletej. Je nepochybné, že už len samotné cestovanie na druhý koniec republiky s maloletou vlakom alebo autom, alebo iným spôsobom ohrozí zdravie a rozvoj maloletej, a preto bolo povinnosťou súdu prvej inštancie poskytnúť ochranu právam maloletého dvojročného dieťaťa formou neodkladného opatrenia. Podľa názoru otca v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia osvedčil, že samotným svojvoľným konaním matky dôjde k podstatnému a zásadnému ovplyvneniu vzájomného kontaktu maloletej nielen s otcom, ale aj s jeho rodinou. To, že matka dovoľí otcovi telefonický kontakt s maloletou, nemožno považovať za dôvod, ktorý by svojvoľné konanie zo strany matky ospravedlňoval a bol dôvodom na zamietnutie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. V tomto prípade už na základe samotného svojvoľného rozhodnutia matky bez ďalšieho ide o zásah do práv maloletého dieťaťa na rodičovskú starostlivosť a výchovu zo strany otca, na zachovanie stability prostredia, v ktorom sa maloletá doteraz zdržiavala, a tiež o zásah do podmienok na vytváranie a rozvoj rovnocenných vzťahových väzieb s obidvomi rodičmi. Otec v odvolaní upriamil pozornosť na skutočnosť, ktorú opomenul vziať do úvahy súd prvej inštancie, a tou je osobitný denný režim maloletej, ktorý sa pri dieťati vo veku dvoch rokov všeobecne predpokladá. Cestovanie v rozmedzí 3 až 4 hodín by vážne obmedzilo denný režim maloletej. Neexistuje žiadny priamy spoj do Žiliny z C., čo by viedlo k tomu, že otec by musel spolu s maloletou minimálne trikrát prestupovať. Z verejne dostupných informácií je ďalej preukázané, že tvrdenie matky o tom, že odovzdá maloletú na polceste, nie je pravdivé, nakoľko z E. F. do Žiliny ide o vzdialenosť 66 km, avšak z C. do Žiliny ide o vzdialenosť 171 km. Pokiaľ by otec nechcel vážne narušiť aj zo zdravotného hľadiska režim maloletej, nemohol by pricestovať v piatok o 18:00 hod. do Žiliny (čo sa prakticky nedá stihnúť aj z dôvodu výkonu jeho zamestnania), nakoľko by cesta verejnou hromadnou dopravou bola pre dvojročné dieťa pri minimálne 3 prestupoch vyčerpávajúca, vážne by narušila spánok dieťaťa, ktorý je pre takéto malé dieťa nevyhnutne potrebný, a preto by musel cestovať až nasledujúci deň, teda v sobotu. Pre otca by bolo zároveň obzvlášť náročné zabezpečiť a pripraviť pre maloletú v prostriedkoch hromadnej dopravy jedlo, ako aj zabezpečiť hygienické potreby (výmena plienok a pod.). Z uvedeného je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že už samotné svojvoľné rozhodnutie matky presťahovať sa do nájomného bytu v E. F. je dostatočným predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia, pretože ide o tak závažný zásah do práv maloletého dieťaťa na rodičovskú starostlivosť a výchovu zo strany otca. V tomto prípade by došlo k narušeniu spravodlivej rovnováhy medzi záujmom dieťaťa a jeho rodičmi, pričom záujem dieťaťa by v prípade nenariadenia neodkladného opatrenia nebol na prvom mieste a bol by to práve záujem matky, ktorý by dostal prednosť pred záujmom maloletej a zároveň by matke umožnil vynútiť si také opatrenia, ktoré by ohrozovali zdravie a rozvoj maloletej.

2.2 Otec navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že nariadi neodkladné opatrenie, ktorého sa svojím návrhom domáhal, alternatívne napadnuté uznesenie zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Kolízny opatrovník sa k odvolaniu otca nevyjadril, matke nebolo napadnuté uznesenie doručované (§ 331 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP).

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala riadne a včas oprávnená osoba – otec maloletého dieťaťa (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP a § 7 ods. 1 CMP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 357 písm. d) CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 65 a § 66 CMP) a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné.

5. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo poukazom najmä na odvolacie dôvody otca, ktorými však odvolací súd nie je viazaný, posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď zamietol návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal uloženia zákazu matke

premiestniť maloletú A. z miesta obvyklého pobytu v H., mimo tohto miesta bez jeho súhlasu alebo bez rozhodnutia súdu nahrádzajúceho jeho súhlas.

6. Po preskúmaní obsahu spisu, napadnutého rozhodnutia a odvolania otca odvolací súd zistil, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia otec odôvodnil potrebou bezodkladnej súdnej úpravy pomerov účastníkov plynúcej z konania matky, ktorá napriek absentujúcemu súhlasu otca sama rozhodla o podstatnej zmene v živote maloletej A., keď sa svojvoľne s maloletou presťahovala do E. F.. Otec zdôraznil, že od jeho bydliska v C. je miesto bydliska dieťaťa vzdialené 226 km. Zo svojho času určeného pre styk s maloletou dvojročnou dcérou by tak strávil 4,5 hodiny na cestách. Takéto konanie matky otec vyhodnotil ako svojvoľný a vážny zásah do jeho rodičovských práv na výchovu a starostlivosť o maloleté dieťa, ale aj o zásah do práv maloletého dieťaťa na rodičovskú starostlivosť a výchovu zo strany otca, na zachovanie stability prostredia, v ktorom sa maloletá doteraz zdržiavala a tiež o zásah do podmienok na vytváranie a rozvoj rovnocenných vzťahových väzieb s obidvoma rodičmi. Podstatou zamietajúceho rozhodnutia súdu prvej inštancie bolo zistenie, že otec neosvedčil ohrozenie, resp. porušenie záujmu maloletej, na ktorý súd prihliada v prvom rade, keď dôvody otca uvádzané v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhodnotil ako nepostačujúce. Styk otca s maloletou prebieha, otcom uvádzaná námietka vážneho narušenia vzťahu maloletej k nemu nie je dôvodná. Otec napadol zamietajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Podľa § 2 CSP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

9. Podľa § 326 ods. 1 CSP, v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

10. Podľa § 326 ods. 2 CSP k návrhu musí navrhovateľ pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva.

11. Podľa § 328 ods. 1 CSP ak súd nepostupoval podľa § 327, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.

12. V zmysle § 329 ods. 1 veta prvá CSP súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania.

13. V zmysle § 329 ods. 2 CSP pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

14. V zmysle Čl. 24 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie pri všetkých opatreniach prijatých orgánmi verejnej moci alebo súkromnými inštitúciami, ktoré sa týkajú detí sa musia v prvom rade brať do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa.

15. V zmysle Čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

16. Odvolací súd predovšetkým konštatuje, že v rámci konania o nariadenie neodkladného opatrenia je rozsah „dokazovania“ (osvedčovanie) podstatne zúžený. Osvedčovanie na rozdiel od dokazovania znamená, že súd prostredníctvom označených dôkazov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodovanie o návrhu na neodkladné opatrenie. Výsledkom takéhoto postupu je to, že osvedčované skutočnosti sa súdu so zreteľom na všetky okolnosti prípadu javia pravdepodobné (porovnaj Uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/104/2010, 2Cdo/105/2010).

17. Neodkladné opatrenie je zabezpečovacím civilno-procesným prostriedkom. Nie je konečným rozhodnutím a jeho účelom je dočasná úprava pomerov účastníkov. Podmienkou pre jeho vydanie je osvedčenie, že bez okamžitej, aj keď len dočasnej úpravy právnych pomerov by bolo právo účastníka ohrozené. Pred jeho nariadením nemusí súd zisťovať všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia a pri zisťovaní nemusí byť vždy dodržaný formálny postup stanovený na dokazovanie. Pri nariaďovaní neodkladného opatrenia je nevyhnutné osvedčiť, že je nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy. Osvedčovanie opodstatnenosti návrhu na nariadenie predbežného opatrenia sa uskutočňuje formou predloženia dôkazov pri podávaní návrhu.

18. Pri nariaďovaní neodkladného opatrenia musia byť osvedčené okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto opatrenie. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia. Preukázanie alebo aspoň osvedčenie skutočností odôvodňujúcich nariadenie neodkladného opatrenia sa posudzuje tak podľa obsahu návrhu, pripojených listín a skutkových okolností z nich vyplývajúcich, ale aj dôvodnosti návrhu z hľadiska právneho posúdenia veci. Účelom neodkladného opatrenia je totiž rýchle a pružné riešenie tej situácie, ktorá vyžaduje okamžitý zásah súdu (porovnaj Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/3/2010).

19. Poukazom na vyššie uvedené právne normy a argumentáciu vychádzajúcu predovšetkým z rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, za účelom doplnenia ďalších dôvodov a vyrovnania sa s odvolacími námietkami otca odvolací súd uvádza nasledovné:

20. Súd prvej inštancie správne zdôraznil, že pri rozhodovaní prihliadal predovšetkým na záujem maloletej A.. Pri svojom rozhodovaní o navrhovanom neodkladnom opatrení vychádzal z osvedčenej skutočnosti, že matka s maloletou A. ku dňu rozhodnutia o predmetnom návrhu otca už bývali v E. F.. Matka tak bez súhlasu otca zmenila bydlisko maloletej do miesta vzdialeného od obce C., kde má bydlisko otec (cestná vzdialenosť od 215 po 237 km podľa zvolenej trasy – pozn. odvolacieho súdu). Tak ako súd prvej inštancie aj odvolací súd konštatuje, že bydlisko dieťaťa je podstatnou vecou, ktorá by mala byť predovšetkým vecou dohody rodičov. Aj pri nehode rodičov o takejto podstatnej veci je však predovšetkým potrebné mať na zreteli najlepší záujem dieťaťa a zistiť, či presťahovaním sa do miesta mimo doterajšieho miesta pobytu je najlepší záujem dieťaťa ohrozený. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval okrem iného aj možnosť začatia konania ex offa v zmysle ustanovenia § 35 Zákona o rodine (konanie v prípade nehody rodičov o podstatných veciach súvisiacich s výkonom rodičovských práv a povinností), v rámci ktorého bude priestor na vykonanie riadneho dokazovania k otázke posúdenia najlepšieho záujmu maloletej A. v súvislosti so zmenou miesta bydliska. Otec vo svojom odvolaní ohrozenie záujmu maloletej dáva takmer výlučne do súvislosti so vzdialenosťou medzi bydliskami otca a maloletej s tým, že „nemôže byť v záujme maloletého dvojročného dieťaťa cestovať z jedného konca republiky na druhý.“ Podľa otca týmto „dochádza k extrémnemu konaniu proti záujmom maloletého dvojročného dieťaťa.“ V konaní matky otec vidí „podstatné a zásadné ovplyvnenie vzájomného kontaktu dieťaťa nielen so svojím otcom, ale aj s rodinou otca.“

21. Odvolací súd predovšetkým opakovane konštatuje, že zákonnou podmienkou nariadenia neodkladného opatrenia je osvedčenie potreby bezodkladne upraviť pomery medzi účastníkmi. Ide pritom o úpravu pomerov právnych nie faktických, vyžadujúcich okamžitý zásah súdu, bez ktorého by hrozila ťažko napravitelná ujma. Odvolací súd súhlasne so súdom prvej inštancie konštatuje, že otec neosvedčil potrebu bezodkladnej úpravy právnych pomerov. Z obsahu spisu vyplýva, že matka otcovi nebráni v styku s maloletou, navyiac otcovi pre zjednodušenie situácie navrhla, že si maloletú môžu „odovzdávať“ v Žiline, teda v mieste bližšom k bydlisku otca ako E. F.. Právne pomery účastníkov – matky, otca a maloletej A. vychádzajú z uzavretej rodičovskej dohody, ktorou okrem iného, bol upravený styk otca s maloletou tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletou A. každý páry kalendárny týždeň od piatka od 18.00 hodiny do nedele do 19.00 hodiny s tým, že otec si maloletú A. prevezme a odovzdá v mieste bydliska matky. Otec netvrdí a z obsahu preskúmaného spisu ani nevyplýva porušenie tejto dohody, bránenie otcovi v styku, z čoho odvolací súd vyvodzuje, že právo otca na styk s maloletou A. nie je obmedzované, je zachované. Právne postavenie otca, zakotvené aj v rodičovskej dohode o úprave styku otca s maloletou, matka nespochybňuje. Otec vo svojom návrhu i odvolaní v skutočnosti poukazuje na sťaženie výkonu tohto práva, nie na porušenie práva ako takého a návrhom

na nariadenie neodkladného opatrenia sleduje úpravu faktických pomerov súvisiacich s výkonom jeho rodičovského práva. Odvolací súd v tejto súvislosti nespochybňuje, že matka zmenou bydliska maloletej bez súhlasu otca sťažila výkon jeho rodičovských práv, nejde však o zásah do samotného práva, otec má zachované právo na styk s maloletou, ktoré mu je umožnené naplňovať a spolupodieľať sa tak na rodičovskej starostlivosti a výchove maloletej.

22. S poukazom na uvedenú argumentáciu odvolací súd konštatuje, že zákonné podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia naplnené neboli.

23. Otec v rámci svojho odvolania venoval veľký priestor citácii rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 11CoP/100/2022 zo dňa 29.4.2022, ktorý právne posúdil obdobnú vec inak ako prvoinštančný súd v predmetnej preskúmvanej veci. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na čl. 2 CSP, v súlade s ktorým ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty (ods. 1). Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo (ods. 2). Za ustálenú rozhodovaciu prax je potrebné považovať rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít akými sú Najvyšší súd SR, Ústavný súd SR, Európsky súd pre ľudské práva, Súdny dvor Európskej únie. V prípade rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sú to predovšetkým rozhodnutia publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, ale aj rozhodnutia veľkého senátu Najvyššieho súdu SR. Citované rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave nie je rozhodnutím najvyššej súdnej autority, nie je preto povinnosťou tunajšieho odvolacieho súdu riadiť sa právnym názorom v ňom formulovaným. Odvolací súd nemá v rámci tohto odôvodnenia právomoc hodnotiť, polemizovať a ani sa vyjadrovať k citovanému rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave, môže uviesť len argumenty, ktoré považoval vo svojom rozhodovacom procese za podstatné. Vo vzťahu k citovanému čl. 2 CSP je nespochybniteľné, že v ňom ide o princíp chrániaci jednu z najvyšších ústavných hodnôt – predvídateľnosť súdnych rozhodnutí. Odvolací súd má za to, že v preskúmvanej veci je predvídateľnosť súdneho rozhodnutia zachovaná tým, že ako súd prvej inštancie, tak i odvolací súd vychádzali pri svojom rozhodnutí zo zákonných predpokladov nariadenia neodkladného opatrenia, kde bohatá judikatúra vyžaduje pre nariadenie neodkladného opatrenia potrebu upraviť právne pomery medzi účastníkmi a takú intenzitu ohrozenia práva, ktorá vyžaduje okamžitý zásah súdu. Ako už odvolací súd konštatoval, v preskúmvanej veci ide o úpravu pomerov faktických nie právnych, pretože právne postavenie otca, zakotvené v rodičovskej dohode o úprave styku otca s maloletou, matka nespochybňuje.

24. Otec v odvolaní poukazuje aj na rozhodnutie publikované pod R/17/1968, predmetný judikát sa však týka zastúpenia maloletých detí rodičmi a v prípade nezhody rodičov o podstatných veciach a odkazuje na aplikáciu § 35 Zákona o rodine, ktorú možnosť napokon súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatuje tiež.

25. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody otca naplnené neboli, napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je vecne správne a náležité odôvodnené. Postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP preto napadnuté uznesenie potvrdil.

26. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 52 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP.

27. Senát odvolacieho súdu prijal toto uznesenie pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyselne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP). Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).